

arrest

GERECHTSHOF 's-GRAVENHAGE

Sector handel

Zaaknummer : 105.007.138/01
Rolnummer (oud) : 07/1273

Rolnummer rechtbank : 06-2426

arrest van de eerste civiele kamer d.d. 24 maart 2009

inzake

1. **de vereniging DEFENCE FOR CHILDREN INTERNATIONAL-NEDERLAND**,
gevestigd te Amsterdam,
2. **de vereniging WIJ WILLEN BLIJVEN**,
gevestigd te Amsterdam,

appellanten,
hierna te noemen: Defence for Children c.s.,
advocaat: mr. P.S. Kamminga te 's-Gravenhage,

tegen

de STAAT DER NEDERLANDEN (Ministerie van Justitie),
zetelend te 's-Gravenhage,
geïntimeerde,
hierna te noemen: de Staat,
advocaat: mr. G.M.H. Hoogvliet te 's-Gravenhage.

Het geding

Bij exploit van 10 oktober 2007 hebben Defence for Children c.s. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank te 's-Gravenhage van 11 juli 2007, gewezen tussen partijen, en hun eis gewijzigd. Bij memorie van grieven van 6 maart 2008 (met producties) hebben Defence for Children c.s. hun eis nogmaals gewijzigd en tegen het aangevochten vonnis drie grieven aangevoerd, die door de Staat bij memorie van antwoord zijn bestreden. Op 16 februari 2009 hebben partijen de zaak voor het hof doen bepleiten, Defence for Children c.s. door mr. M.A. Collet, advocaat te Rotterdam en de Staat door zijn advocaat, beiden aan de hand van aan het hof overgelegde pleitnotities. Tenslotte is arrest gevraagd.

Beoordeling van het hoger beroep

- 1.1 Aangezien geen grieven zijn aangevoerd tegen de feiten die de rechtbank onder 2.1 en 2.2 heeft vastgesteld, zal ook het hof van deze feiten uitgaan.
- 1.2 Het gaat in deze zaak, voor zover in hoger beroep nog van belang, om het volgende.

Defence for Children c.s. zijn verenigingen die in deze zaak de belangen behartigen van minderjarigen die meerdere jaren in Nederland verblijven terwijl zij in afwachting zijn van een (definitieve) beslissing op het – meestal door hun ouders ingediende – verzoek om toekenning van een verblijfstitel in Nederland. Problemen vloeien volgens Defence for Children c.s. met name voort uit het feit dat deze kinderen gedurende hun verblijf hier wortelen in de Nederlandse samenleving, maar tegelijkertijd in onzekerheid verkeren of zij in Nederland zullen mogen blijven. Defence for Children c.s. zijn in de kern genomen van mening dat dergelijke kinderen die meer dan vijf jaar in Nederland verblijven in beginsel, behoudens door de Staat aannemelijk te maken uitzonderingssituaties, een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen op grond van worteling in de Nederlandse samenleving, los van de vraag of ook de ouders van het kind een verblijfstitel krijgen. Defence for Children c.s. beroepen zich in dat verband op diverse bepalingen uit het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), het EVRM en het IVBPR. Zij vorderen thans in hoger beroep, samengevat, (i) dat de Staat allereerst haar ambtenaren instrueert om verblijfsaanvragen waarbij kinderen betrokken zijn die meer dan vijf jaar in Nederland verblijven, te honoreren, (ii) dat de Staat vervolgens regelgeving tot stand brengt op grond waarvan dergelijke kinderen een verblijfsvergunning kunnen aanvragen wegens het feit dat zij door dat verblijf van meer dan vijf jaar in Nederland geworteld zijn, (iii) een verklaring voor recht dat het ontbreken van een dergelijke regeling onrechtmatig is, en (iv) dat de rechtsgevolgen ten aanzien van minderjarige kinderen bij afwijzende beslissing omtrent de aanvraag voor verblijf worden opgeschort tot het verblijf in Nederland effectief wordt beëindigd door uitzetting of vertrek.

1.3 De rechtbank heeft de vorderingen van Defence for Children c.s. afgewezen. Zij overwoog daartoe, kort gezegd en voor zover in appel van belang, dat in de door Defence for Children c.s. ingeroepen verdragsrechtelijke bepalingen, voor zover zij al rechtstreekse werking hebben, geen aanknopingspunt is te vinden voor de conclusie dat minderjarigen na een verblijf van vijf jaar in Nederland in alle gevallen een verblijfsvergunning zouden moeten krijgen en evenmin voor de stelling dat de belangen van minderjarigen alleen op juiste wijze kunnen worden gewogen door hen toe te staan een zelfstandige aanvraag in te dienen.

2.1 In de grieven I en III komen Defence for Children c.s. op tegen de overweging van de rechtbank in r.o. 4.9 dat niet in geschil is dat aan de ingeroepen bepalingen wordt getoetst. Volgens Defence for Children c.s. is dit onjuist, omdat niet aan die bepalingen wordt getoetst. Subsidiair stellen Defence for Children c.s. zich op het standpunt dat een dergelijke toetsing explicieter en beter gemotiveerd zou moeten geschieden.

2.2 De grieven falen, omdat de conclusie die de rechtbank op basis van de bedoelde rechtsoverweging trekt in ieder geval juist is. Die conclusie luidt immers dat voor zover in een individuele procedure een verblijfsvergunning wordt geweigerd, een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang open staat, waarmee de rechtbank kennelijk doelt op de rechtsgang bij de rechtbank en vervolgens in beroep bij de Afdeling Rechtspraak van de Raad van State (ABRvS). Dat oordeel is juist, ook al zou het zo zijn, het hof gaat daar niet op in, dat de ABRvS, zoals Defence for Children c.s. aanvoeren, niet in alle gevallen een juiste toepassing heeft gegeven aan de door hen ingeroepen verdragsbepalingen.

3.1 In grief II vechten Defence for Children c.s. het oordeel van de rechtbank aan waarin zij in het midden laat of art. 3 IVRK rechtstreekse werking heeft. Defence for Children c.s. betogen in hun toelichting op deze grief dat art. 3 IVRK wel rechtstreekse werking heeft.

3.2 Ook deze grief slaagt niet. De rechtbank heeft de vraag of art. 3 IVRK rechtstreekse

werking heeft in het midden gelaten, omdat zij van oordeel is dat aan deze bepaling niet de uitleg kan worden gegeven die Defence for Children c.s. daaraan willen toekennen. Aldus speelt de vraag of art. 3 IVRK rechtstreekse werking heeft geen rol in de redenering van de rechtbank. De grief treft dan ook geen doel. Het hof merkt hierbij nog op dat, zelfs indien er van uitgegaan zou moeten worden dat art. 3 IVRK rechtstreekse werking heeft, daaruit niet de verplichting van de Staat voortvloeit om kinderen na verblijf van vijf jaar in Nederland steeds of in beginsel een verblijfsvergunning te verlenen.

4.1 De slotsom is dat de grieven falen. Het vonnis van de rechtbank zal worden bekrachtigd en de in appel gewijzigde vorderingen zullen worden afgewezen.

4.2 Defence for Children c.s. zullen als de in het ongelijk gestelde partijen worden veroordeeld in de kosten van het geding in hoger beroep.

Beslissing

Het hof:

- bekrachtigt het vonnis waarvan beroep;
- wijst af de in hoger beroep gewijzigde vorderingen;
- veroordeelt Defence for Children c.s. in de kosten van het geding in hoger beroep, tot heden aan de zijde van de Staat begroot op € 300,-- voor verschotten en € 2.682,-- voor salaris van de advocaat, en bepaalt dat deze bedragen binnen veertien dagen na de dag van deze uitspraak moeten zijn voldaan, te vermeerderen met de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW vanaf het einde van voormelde termijn tot aan de dag der algehele voldoening;
- verklaart dit arrest wat betreft de proceskostenvergoeding uitvoerbaar bij voorraad.

Dit arrest is gewezen door mrs. S.A. Boele, M.A.F. Tan-de Sonnaville en D.A.C. Slump en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 24 maart 2009, in aanwezigheid van de griffier.

Voor grosse aan:
Uitgegeven aan mr. P.S. Kamminga
Advocaat van app./geint
De griffier van het Gerechtshof
te s-Gravenhage